

اعتصاب گسترده کارگران در فرانسه

کارگران حمل و نقل، معلمان و سایر بخش های طبقه کارگر فرانسه برای چندمین بار دست به اعتصاب زده اند. هدف اعتصاب تداوم اعتراض به افزایش حداقل سن بازنشستگی از 60 سال به 62 سال و حداقل سن برای دریافت مستمری کامل این دوران از 65 به 67 سال است. اعتصاب کارگران سراسری است و غالب شهرها و بیش از همه پاریس و ماریسی را در ورطه تعطیل فرو

برده است. کارگران بندر ماریسی سه هفته است که چرخ کار و تولید را در همه جا متوقف نموده اند. اعتصاب منجر به تعطیلی بخش هایی از پالایشگاه های مهم نفت کشور گردیده است. اکثر فرودگاه ها از جمله شارل دوگل، اعلام کرده اند که زیر فشار اعتصاب و کاهش سوخت، قادر به ادامه کار نیستند و از شروع هفته بعد تمامی پروازها را تعطیل خواهند کرد. وسعت توفندگی خشم و قهر و نارضائی کارگران، اکثر اتحادیه ها را مجبور کرده است که با اعتصاب همسو گردند اما آن ها فقط به این دلیل همسویند که در چند گام آن سوتر بساط اعتصاب را در هم چینند و خطر گسترش پیکار کارگران را از سر سرمایه کم سازند. زمزمه «اعتصاب بی نتیجه است»، «شکست محتوم است»، «دولت حاضر به قبول خواست ها نخواهد شد»، «قانونی که از تصویب دولت و پارلمان گذشته است پس گرفته نمی شود» و مانند این ها دیری است که از حلقوم شوم سران اتحادیه ها به فضای فکر و محاسبه و اتخاذ تصمیم توده های کارگر پمپاژ می گردد. کارگران به مبارزه ادامه می دهند و اتحادیه ها با تمامی تدابیر و ابتکار و قدرت لازم برای کنترل این مبارزات، برای شکست آن ها و برای تبدیل آن ها به درس عبرت انصراف از پیکار طبقاتی به تمامی تلاش لازم دست می زنند.

سارکوزی رئیس جمهور دولت سرمایه با وقاحتی کم نظیر که برای همه سرمایه داران، همه دولتمردان و همه نمایندگان فکری و سیاسی سرمایه بسیار پرنظیر و فراتر از آن، بسیار نهادین، ذاتی و طبقاتی است می گوید: «متوسط عمر بالا رفته است و بر همین اساس حداقل سن بازنشستگی نیز باید افزایش یابد!!!» در منظر طبقه وی فلسفه خلقت بشر تولید اضافه ارزش و سرمایه است. هر بخش از زندگی انسان ها که کالای قابل فروش به سرمایه و سرچشمه تولید سود نیست باید که فاقد جواز و در معرض مقرض قرار گیرد. مغز بورژوازی مغز سرمایه و ملاک فکر، شناخت، داوری، تشخیص و همه چیز او سود سرمایه است. برای سارکوزی ها مطلقاً قابل فهم نیست که زندگی واقعی انسان با تولید سود تعریف نمی شود، کاملاً بالعکس، نقطه آغاز این حیات واقعی آنجاست که انسان ها از فاجعه شوم فروش نیروی کار رها می گردند. سارکوزی از افزایش متوسط عمر آدم ها حرف می زند. اما او با همان وقاحت ویژه طبقاتی خود، حاضر به گفتن این حقیقت نیست که اگر طول عمر یک کارگر حتی با فرض درستی محاسبات او به طور مثال 2 سال افزایش یافته باشد، میزان اضافه ارزش روزانه ای که همین کارگر برای سرمایه و سرمایه داران و دولت سرمایه داری تولید می کند، بیش از صدها برابر بالا رفته است.

سیمای سوسیالیسم

اکتبر 2010